

Hồi 24

Đạo Nghĩa Chi Giao

Thân Chính Nghĩa mỉm cười rồi kẹp tay sau lưng, ung dung bước vào tử quá, chàng vừa bước qua cửa thì có mấy chục đôi mắt đổ dồn nhìn vào người chàng.

Điều này vốn không có gì lạ, bởi lẽ vừa rồi việc chàng khai triển thần uy đẩy lùi cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc đã gây chấn động toàn vùng Mạt Lãng Quan này.

Có người bất giác khẽ nói:

- Xem kìa, bằng hữu của Hạ Hầu Lam đến đấy !

Lời này tuy nói rất khẽ nhưng cũng đủ cho Thượng Quan phụng và Bạch Tố Trinh nghe được, hai nàng lập tức ngưng thần mà nhìn, mục quang đầy vẻ ngạc nhiên.

Thân Chính Nghĩa giả vờ như không nghe thấy gì, chàng bước đến ngồi vào bàn đối diện với bàn của Thượng Quan Phụng và Bạch Tố Trinh, đoạn vẫy tay chào rồi hỏi:

- Trong nhi vị, vị nào là Thượng Quan cô nương ?

Thượng Quan Phụng hơi biến sắc, nàng nói:

- Là ta, các hạ là bằng hữu của Hạ Hầu Lam à ?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:

- Thì ra vị này là Thượng Quan cô nương, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, chỉ hận là lâu nay không có duyên gặp mặt, hôm nay không hẹn mà gặp, thật là hạnh ngộ, cô nương không nghe Hạ Hầu Lam nói về tại hạ à ?

Thượng quan Phụng nói:

- Trông các hạ rất lạ, xin thỉnh giáo

Hạ Hầu Lam vội, nói:

- Không dám, tại hạ họ Thân, thảo tự Chính Nghĩa

Thượng Quan cô nương hơi ngạc nhiên, nàng nói:

- Xin các hạ lượng thứ, ta chưa từng nghe Hạ Hầu Lam nói.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:

- Không sao, quan trọng ở chỗ cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, hiện tại có không ít võ lâm bằng hữu trong tử quán này muốn bắt cóc cô nương để bức Hạ Hầu Lam xuất đầu lộ diện, theo tại hạ thấy nhị vị nên mau đi theo tại hạ thôi.

Thượng Quan Phụng thản nhiên nói:

- Cho đến hiện tại vẫn chưa có ai động đến bọn ta.

Thân Chính Nghĩa khẽ nói:

- Cô nương, đó là vì có tai hạ bên cạnh đấy

Thượng Quan phụng "à" một tiếng rồi nói:

- Bọn họ sợ các hạ à ?

- Sợ thì chưa chắc !

Thân Chính Nghĩa mỉm cười nói:

- Chỉ có điều vừa rồi tại hạ đẩy lui cao thủ của ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc nên khiến chư vị ở đây không thể không khách khí vài phần đối với tại hạ.

Bạch Tố Trinh tỏ vẻ ngạc nhiên, Thượng Quan Phụng chau mày nói:

- Các hạ có thể đẩy lui ...

Thân Chính Nghĩa cắt lời nói:

- Cô nương không tin thì cứ hỏi chư vị ở đây xem.

Thượng Quan Phụng nói:

- Không cần phải thế, là thật thì tốt rồi, đã có các hạ bên cạnh thì hai bọn ta càng thêm an toàn, hà tất phái lập tức rời khỏi nơi này ?

Thân Chính Nghĩa ngớ người, chàng nói:

- Cô nương, tại hạ không thể ở lại đây đâu, tại hạ trông thấy nhị vị vào đây nên vội vàng đến chào

Thượng Quan Phụng nói:

- Các hạ đã là bằng hữu của Hạ Hầu đại hiệp, nếu hai bọn ta không muốn đi các hạ cũng không thể không chiều bằng hữu của bằng hữu mình đúng không ?

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:

- Cô nương thật là lợi hại, nhưng nói vậy là cô nương không tin tưởng tại hạ rồi.

- Không phải thế !

Thượng Quan Phụng thán nhiên nói:

- Chỉ vì ta cảm thấy các hạ quá xa lạ

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:

- Cô nương xa lạ đối với con người tại hạ, nhưng đối với vóc người và hai tay của tại hạ thì không thể xa lạ, xin cô nương nhìn kỹ xem.

Nói đoạn, chàng chuỗi dài hai tay lên bàn

Thượng Quan Phụng chăm chú nhìn, bỗng nhiên trong mắt nàng xuất hiện dị sắc ?

Nàng nhồm người định đứng dậy nhưng nàng lại ngồi xuống và nói:

- Tuy vóc người và song thủ của các hạ rất quen thuộc đối với ta, nhưng ta không dám tin tưởng.

Thân Chính Nghĩa nhìn qua Bạch Tố Trinh và nói:

- Theo tại hạ biết, lệnh đường của vị cô nương này chẳng những đang tìm vị cô nương mà còn đang tìm cả Hạ Hầu huynh

Bạch Tố Trinh sững người, Thượng Quan Phụng vội nói:

- Các hạ nói Hạ Hầu đại hiệp đã ...

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:

- Đúng vậy, cô nương theo tại hạ biết thì Hạ Hầu huynh đã không còn trong tay lệnh đường của vị cô nương này nữa, hiện tại hắn đã an ...

Thượng Quan Phụng nhìn qua Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh nhìn Thân Chính Nghĩa và nói:

- Các hạ biết ta là ai chẳng ?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:

- Là ái nữ của La Sát phu nhân Bạch Như Băng, cô nương là Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh - Bạch cô nương

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, làm sao các hạ biết Hạ Hầu đại hiệp đã ...

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:

- Cô nương, tại hạ đã trông thấy rõ mọi chuyện trên Thái Bạch lâu.

Bạch Tố Trinh quay sang nói với Thượng Quan Phụng:

- Tỉ tỉ, vậy thì chuyện Hạ Hầu đại hiệp xuất hiện ở vùng Mạt Lãng Quan này là không sai rồi, tỉ tỉ cứ yên tâm mà đi tìm ?

Thượng Quan Phụng tỏ ra rất xúc động, nhất thời nàng không nói gì.

Thân Chính Nghĩa khẽ nói:

- Không, Bạch cô nương, Hạ Hầu đại hiệp xuất hiện quanh vùng này không phải là thật, mà có kẻ giả danh Hạ Hầu đại hiệp, mục đích duy nhất của hắn là dẫn dụ Thượng Quan cô nương đến đây.

Bạch Tố Trinh ngớ người, nàng nói:

- Kẻ đó là ai ?

Thân Chính Nghĩa nói:

- Là kẻ thù truyền kiếp của Hạ Hầu đại hiệp - Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng nói:

- Lại là lão ta.

Chợt nghe Thượng Quan Phụng nói:

- Muội muội, để ta hỏi vị này một câu nữa

Nàng quay sang nói với Thân Chính Nghĩa:

- Ta nghe nói toàn thân công lực của Hạ Hầu đại hiệp đã:

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:

- Lẽ nào cô nương đã quên, Hạ Hầu huynh có đến chín mạng, ngộ đại nạn mấy lần mà vẫn không chết.

Thượng Quan Phụng bật đứng dậy, nàng nói:

- Muội muội, chúng ta đi theo hấn thôi !

Bạch Tố Trinh hỏi:

- Tỉ tỉ tin tưởng hấn rồi à ?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:

- Đúng vậy ta đã tin tưởng hấn.

Bạch Tố Trinh hơi do dự một lát rồi mới đứng lên.

Lúc này, đột nhiên có tiếng cười khẽ truyền lại, tiếp theo là một người nói:

- Nhân tâm hiểm ác, võ lâm gian trá, đừng có mắc lừa người ta.

Cả ba người đều sững người và quét mục quang nhìn về phía phát ra câu nói, chỉ thấy người nói là một lam bào lão nhân mi dài mắt nhỏ, huyết thái dương nhô cao, hai mắt rất có thần

Lão ta ngồi tại bàn trong góc tửu quán, ngồi đối diện với lão còn có một lam bào lão nhân khác. Lão này mày rậm mắt tròn, thần thái kinh người.

Khi bọn Thân Chính Nghĩa nhìn qua thì hai lão thản nhiên như không có chuyện gì, cả hai mỉm cười và nâng chén mời nhau, tuyệt không nhìn ra ngoài

Bạch Tố Trinh liếc mắt dò hỏi Thượng Quan Phụng. Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói:

- Muội muội, chớ nghe lão ta, đi thôi !

Lão nạp mi dài mắt nhỏ lại mỉm cười rồi tự nói:

- Biện pháp hay, chỉ cần thu thập được cô ta thì lo gì không đối phó được Hạ Hầu Lam, còn sợ gì Hạ Hầu Lam không ngoan ngoãn dâng ra Ngọc Thiềm Thừ.

Thượng Quan Phụng vừa chau mày thì Bạch Tố Trinh đã khai khẩu:

- Nhị vị lão tiền bối là ... ?

- Không dám !

Lam bào lão nhân mi dài mắt nhỏ quay sang bên này và mỉm cười, nói:

- Bọn lão khiêu đến từ Hoa Sơn, nhân xưng là Hoa Sơn Tứ Tẩu, sau trận chiến ở Kim Lăng thì chỉ còn lại hai người bọn lão khiêu, bây giờ nên gọi là Hoa Sơn Nhị tẩu rồi.

Bạch Tố Trinh "à" một tiếng rồi nói:

- Không lẽ là Liễu tiền bối và Mạc tiền bối ?

- Không dám !

Lão nạp mi dài mắt nhỏ lại phát ngôn:

- Hai người bọn lão khiếu chính là Hoa Sơn Liễu Thái Hư và Mạc Doãn Văn.

Bạch Tố Trinh nói:

- Dám hỏi nhị vị, câu nói đừng có mắc lừa người ta, giải thích thế nào ?

Liễu Thái Hư nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi nói:

- Sao cô nương không hỏi vị tự xưng là hảo hữu của Hạ Hầu Lam xem sao ?

Bạch Tố Trinh không hỏi Thân Chính Nghĩa mà nói:

- Lẽ nào Liễu tiên bối muốn nói vị này không phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam?

Liễu Thái Hư nói:

- Sợ rằng đó phái là đại địch sinh tử của Hạ Hầu Lam

Bạch Tố Trinh nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói:

- Tỉ tỉ thấy thế nào ?

Thượng Quan Phụng nói:

- Được để ta nói chuyện với lão

Nàng nhìn qua Liễu Thái Hư rồi tiếp lời:

- Xin hỏi, nhị vị là địch hay là bạn của Hạ Hầu Lam ?

Liễu Thái Hư nói:

- Cô nương, hai vị đồng bạn mấy mươi năm như hình với bóng không rời của bọn lão khiếu đã chết dưới độc thủ của Hạ Hầu Lam

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:

- Thế là đủ rồi, e rằng nhị vị cũng không có hảo tâm gì.

Liễu Thái Hư đỏ mặt, lão gật đầu nói:

- Không sai, đích thị là bọn lão khiếu định bắt cóc cô nương, sau đó tìm Hạ Hầu Lam, buộc hắn ngoan ngoãn nghe lời, dụng tâm cũng giống như vị tự xưng là bằng hữu của Hạ Hầu Lam đó thôi

Thượng Quan Phụng nói:

- Vậy tỉ muội bọn ta đi theo hắn và ở lại nơi này thì có gì khác nhau đâu ?

Liễu Thái Hư lắc đầu, nói:

- Khác nhau rất nhiều, nếu Hạ Hầu Lam rơi vào tay bọn lão khiếu, chỉ cần hắn ngoan ngoãn giao Ngọc Thiềm Thừ ra thì bọn lão khiếu sẽ giữ lại sinh mạng cho hắn, còn nếu Hạ Hầu Lam rơi vào tay vị kia thì e rằng, ngoài việc phải giao Ngọc Thiềm Thừ ra ...

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:

- Đa tạ hảo ý của nhị vị, công lực của Hạ Hầu Lam đã mất, bất kỳ người nào cũng đều có thể xử chết hắn, không cần phải dùng nữ tử yếu đuối để uy hiếp hắn.

Liễu Thái Hư lại đỏ mặt, lão còn định nói nữa, nhưng Thượng Quan Phụng đã kéo Bạch Tố Trinh và nói:

- Muội muội, chúng ta đi thôi, nếu có gì sai trái thì cứ hỏi tội ta là được

Nói đoạn, nàng quay người bước ra ngoài

- Bạch Tố Trinh cũng chẳng nói gì thêm nàng cứ mặc cho Thượng Quan Phụng kéo đi
Lúc này Thân Chính Nghĩa mới nhìn qua Hoa Sơn Nhị Tẩu và cười cười, nói:

- Nhị vị, đáng tiếc cho một phen dụng cơ trí

Nói đoạn, chàng cũng quay người cất bước.

Mạc Doãn Văn biến sắc, lão chống tay xuống bàn định đứng dậy nhưng Liễu Thái Hư kịp thời giữ lại và khẽ lắc đầu

Thượng Quan Phụng vừa kéo Bạch Tố Trinh ra khỏi cửa thì đột nhiên Bạch Tố Trinh rung mình và vội vàng giật lui lại, kéo cả Thượng Quan Phụng lui theo, hai người suýt va vào Thân Chính Nghĩa đang đi tới.

Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Bạch cô nương, sao thế ?

Bạch Tố Trinh đầy vẻ hoang mang, nàng nói:

- Gia mẫu đã tới rồi, ta trông thấy Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì

Thân Chính Nghĩa cũng hơi rung mình, chàng chau mày hỏi:

- Ở đâu ?

Bạch Tố Trinh nói:

- Một ở đằng đông, một ở đằng tây, sợ rằng ...

Lời chưa dứt thì đã có bóng người thấp thoáng như chớp trước tửu quán, theo đó là hai phi thân như bay vào cửa tửu quán, chính là hai lão quái Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì.

Hai lão này căn bản không nhìn vào trong, vừa hạ chân xuống đất thì cả hai cùng nghiêng người, nói:

- Bọn thuộc hạ tham kiến công chúa.

Hiên Viên Cực nói:

- Bẩm công chúa, bọn thuộc hạ phụng mệnh phu nhân đi tìm công chúa mà lạc bước đến đây, sau khi công chúa bỏ đi thì phu nhân đêm ngày sốt ruột lo lắng, cơm không ăn một hột, nước không uống một giọt

Bạch Tố Trinh chau mày hỏi:

- Mẫu thân của ta có thể như vậy sao ?

Hiên Viên Cực nói:

- Bọn thuộc hạ đâu dám nói dối với công chúa, có câu: "mười ngón liền tâm", lại có câu "máu hơn nước lã", công chúa không tin thì chờ lát nữa phu nhân đến.

Bạch Tố Trinh vội hỏi:

- Gia mẫu đến đây sao ?

Hiên Viên Cực nói:

- Bẩm công chúa bọn thuộc hạ phụng mệnh đi trước, phu nhân tất sẽ đến sau.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta không muốn gặp bà ta, hai chúng ta đi.

Hiên Viên Cực vội cúi người, nói:

- Công chúa, bất luận thế nào thì công chúa và phu nhân cũng là mẹ con, có thể...

Bạch Tố Trinh lạnh lùng nói:

- Hai lão đã biết sự tình ở Thái Bạch lâu rồi chứ ?

Hiên Viên Cực nói:

- Bọn thuộc hạ có nghe phu nhân nói lại, lúc đó phu nhân nóng giận nhất thời nhưng sau khi công chúa bỏ đi thì phu nhân cảm thấy đau lòng và hối hận, đích thực là nhiều ngày qua ...

Bạch Tố Trinh cất lời nói:

- Ta không muốn nghe nữa, tránh ra !

Hiên Viên Cực lại cúi người, nói:

- Công chúa ... ?

Bạch Tố Trinh lạnh lùng quát:

- Hiên Viên Cực, lão dám không nghe à ?

Hiên Viên Cực vội nói:

- Bẩm công chúa, thuộc hạ không dám, nhưng thuộc hạ nguyện chịu sự trừng trị của công chúa.

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng nói:

- Hiên Viên Cực, lão thật to gan

Nàng vung hữu chưởng định vỗ ra.

Đột nhiên Thân Chính Nghĩa sải bước tới trước đưa tay ngăn lại và lên tiếng nói:

- Bạch cô nương, có thể cho tại hạ mấy câu không ?

Bạch Tố Trinh hạ hữu chưởng rồi nói:

- Người nó đi.

Thân Chính Nghĩa chậm rãi nói:

- Cô nương, thiên hạ không ai là không có phụ mẫu, phận làm con chớ nên như vậy.

Bạch Tố Trinh lại biến sắc, nàng nói:

- Người bảo ta nên đi, đi theo hai lão chẳng ?

Thân Chính Nghĩa nói:

- Từ mẫu nhớ con nhiều ngày không ăn không uống thì đủ biết cái tình lo lắng sốt ruột như thế nào rồi, cô nương sao có thể vì giận dữ nhất thời mà quên ân sinh thành dưỡng dục ?

Bạch Tố Trinh xịu sắc diện, nhất thời cúi đầu không nói gì

Hiên Viên Cực nhìn qua Thân Chính Nghĩa bằng ánh mắt đầy cảm kích và nói:

- Vị này là ...

Thân Chính Nghĩa đỡ lời:

- Tại hạ họ Thân, Thân Chính Nghĩa.

Đột nhiên nghe Liễu Thái Hư xỏ xiên xen vào:

- Vị này là hảo hữu của Hạ Hầu Lam đấy !

Thân Chính Nghĩa bất giác chau mày, Thượng Quan Phụng biến sắc.

Hiên Viên Cực mục xạ hàn quang, lão trầm giọng nói:

- Vị nào vừa nói đó, mời bước ra ngoài cho lão phu xem thử ?

Liễu Thái Hư cười khẽ một tiếng rồi vội bước ra ngoài, cung thủ chào Hiên Viên Cực, đoạt cười cười, nói:

- Lão khiếu, Hoa Sơn Liễu Thái Hư ! Tham kiến Hiên Viên giáo chủ.

Hiên Viên Cực trừng mắt hỏi:

- Các hạ là Liễu Thái Hư trong Hoa Sơn Tứ Tẩu à ?

Liễu Thái Hư vội đáp:

- Đó là võ lâm đồng đạo mến mộ gọi như vậy, bây giờ trước mặt giáo chủ đâu dám xưng một chữ Tẩu, vừa rồi Liễu Thái Hư có mắt mà không trông, chẳng biết vị cô nương này là ...

Hiên Viên Cực lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:

- Không lẽ các hạ đã mạo phạm công chúa ?

Liễu Thái Hư kinh hoảng vội nói:

- Liễu Thái Hư đâu dám to gan thế

Hiên Viên Cực cười nhạt, nói:

- Có cho người cũng không dám, lời người vừa nói có thật không ?

Liễu Thái Hư nói:

- Liễu Thái Hư đầu dám nói dối giáo chủ, nếu giáo chủ không tin thì cứ hỏi vị đó.

Thân Chính Nghĩa bật cười nói:

- Đường đường là nhân vật của Hoa Sơn - một danh môn đại phái mà lại nói năng như con rùa rụt đầu.

Liễu Thái Hư đỏ mặt, nhất thời tức khí nhưng chẳng dám làm gì.

Hiên Viên Cực nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi hỏi:

- Người là bằng hữu của Hạ Hầu Lam ?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, đáp:

- Để vị cao thủ của Họa Sơn - danh môn đại phái kia tránh khỏi khẩu đầu chịu tội và cũng để tỏ chút hào khí của hạng vô danh tiểu tốt, tại hạ thừa nhận.

Liễu Thái Hư bất giác rung mình, nhất thời hổ thẹn mà cúi đầu.

Hiên Viên Cực nói:

- Can đảm của người khiến lão phu nản lòng đấy.

Lão gật đầu rồi nói tiếp:

- Thế thì tốt, phu nhân chẳng còn lo tìm không được Hạ Hầu Lam rồi.

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng quát lớn:

- Hiên Viên Cực, lão định làm gì ?

Hiên Viên Cực cúi người, nói:

- Bẩm công chúa, phu nhân đang sầu ...

Bạch Tố Trinh cười nhạt, nói:

- Giải cho đồ trở mặt vô tình, nếu vừa rồi không có hấn thì bây giờ lão đầu còn toàn mạng, nếu không có hấn thì ta cũng không thể gặp lại mẫu thân của ta, bây giờ chỉ nghe lão chết tiệt kia nói một câu mà lão đã định lấy oán báo ân. Tránh cho hai người bọn họ đi, nếu không đừng trách ta giết người mà không báo trước.

Hiên Viên Cực mặt lạnh như tiền, lão cúi đầu, nói:

- Bẩm công chúa, hận thù nhiều năm của phu nhân mới là điều quan trọng

Bạch Tố Trinh nói:

- Vậy, thì hãy đi tìm chính Hạ Hầu Lam, đừng tìm bằng hữu của hấn, tránh ra !

Hiên Viên Cực vẫn do dự không chịu nhường bước:

Bạch Tố Trinh cười nhạt, nói:

- Lão tưởng ta không dám giết lão thật à ?

Nàng vung song chưởng lên, vận đủ kinh lực định, vỗ ra thì đột nhiên có bóng bạch y thấp thoáng trước cửa.

Nhìn lại thì sau lưng Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đã có thêm một người, đó chính là La sát phu nhân Bạch Như Băng. Bà cất giọng run run đầy xúc động mà gọi:

- Trinh nhi !

Bạch Tố Trinh kinh hãi lập tức thu song chưởng, trông thấy vẻ mặt xanh xao tiêu tụy và thân hình đầy phong trần của mẫu thân thì người nàng bất giác run run, song mục rưng rưng ngấn lệ

Nàng kêu lên một tiếng:

- Mẫu thân !

Rồi dang tay bỏ nhào tới.

Hai mẹ con ôm chặt lấy nhau, Bạch Tố Trinh khóc nức nở, Bạch Như Băng cũng sụt lệ tuôn tràn, bà đưa tay khẽ vuốt tóc của ái nữ

Đây là nhân tính, đây là thân tình, La sát phu nhân tuy là nhân vật tung hoành giang hồ, uy chấn võ lâm, ai ai nghe nói đến cũng biến sắc, nhưng lại là một từ mẫu rất mực yêu thương con cái, và cũng là một nữ nhân bình thường như mọi nữ nhân khác.

Chợt nghe Bạch Như Băng bật cười rồi nói:

- Trinh nhi, đừng khóc nữa, ngẩng đầu lên và lau nước mắt đi, để ta xem người gầy đi bao nhiêu rồi ?

Quả nhiên, Bạch Tố Trinh ngừng khóc, nàng ngẩng đầu lên và đưa tay áo lau nước mắt

Bạch Như Băng nhìn nàng một lúc nói:

- Gầy đi nhiều lắm, ta rất đau lòng người có biết không, có còn giận ta nữa không?

Bạch Tố Trinh khẽ lúc đầu, nói:

- Mẫu thân, Trinh nhi sao có thể ...

Bạch Như Băng thở dài, nói:

- Vậy thì tốt !

Lúc này Thân Chính Nghĩa nháy mắt với Thượng Quan Phụng rồi quay người bước ra ngoài. Thượng Quan Phụng hiểu ý ngay. Nhưng nàng vừa quay người thì chợt nghe Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:

- Thượng Quan cô nương cũng ở đây à ?

Thượng Quan Phụng rùng mình, nàng vội gật đầu nói:

- Đúng vậy, Bạch tiên bối !

Bạch Tố Trinh vội đỡ lời

- Mẫu thân, hài nhi gặp Thượng Quan tử tử giữa đường, cũng nhờ cô ta chiếu cố nhiều ngày qua.

Bạch Như Băng gật đầu mỉm cười với Thượng Quan Phụng rồi nói:

- Đa tạ Thượng Quan cô nương Ta rất hồ thẹn đối với mọi chuyện hôm đó.

- Không dám ?

Thượng Quan Phụng vội nói:

- Bạch tiên bối cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ mà.

Sắc diện của Bạch Như Băng hơi thâm trầm trở lại bà mỉm cười nói:

- Đa tạ sự thông cảm của Thượng Quan cô nương.

Bà nhìn qua Liễu Thái Hư và nói tiếp:

- Vị này là ...

Hiên Viên Cực cú người nói:

- Bẩm phu nhân, người này là Hoa Sơn Liễu Thái Hư, vừa rồi hấn ...

Bạch Tố Trinh vội cắt lời, nói:

- Mẫu thân, chúng ta đi thôi !

Bạch Như Băng gật đầu, nói:

- Được, Trinh nhi, ta nghe người vậy, Thượng Quan cô nương, cùng đi với bọn ta chứ ?

Thượng Quan Phụng vội nói:

- Đa tạ tiên bối, xin tiên bối cứ tự nhiên, tiểu nữ còn có chuyện.

Bạch Như Băng nói:

- Thượng Quan cô nương còn có chuyện gì, có cần ta giúp không

- Không dám !

Thượng Quan cô nương nói:

- Vài chút chuyện nhỏ, tiểu nữ tự mình làm được, đa tạ hảo ý của tiên bối.

Bạch Như Băng mỉm cười gật đầu, nói:

- Vậy ta đưa Trinh nhi đi nhé, ngày sau sẽ gặp lại.

Bà ta vốn định đi ra ngoài nhưng bất giác lại dịch mục quang nhìn qua Thân Chính Nghĩa đứng bên trái Thượng Quan Phụng.

Bà mỉm cười hỏi:

- Thượng Quan cô nương, vị này là ...

Thượng Quan Phụng tỏ vẻ khấn trương, nàng vội nói:

- Là bằng hữu của tiểu nữ.

Bạch Như Băng quan sát Thân Chính Nghĩa một lúc rồi cười cười nói:

- Vị bằng hữu này của cô nương có công lực không tệ.

Vẻ tươi đột nhiên biến mất, sắc diện thâm trầm trở lại, bà hỏi:

- Thượng Quan cô nương có biết Hạ Hầu Lam ở đâu không ?

Thượng Quan Phụng nói:

- Tiểu nữ nghe nói hắc xuất hiện ở vùng này nên đến tìm, thế nào, không lẽ tiền bối cũng muốn tìm hắc ?

Bạch Như Băng gật đầu, nói:

- Ta cho rằng, đối với hắc và đối với cô nương là hai chuyện khác nhau, trừ phi hắc tho ta biết chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu, bằng không tuyệt đối ta không bỏ qua cho hắc.

Thượng Quan Phụng hơi chau mày nhưng không nói gì.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói tiếp:

- Nếu cô nương biết được nỗi khổ của ta thì tất sẽ thông cảm.

Thượng Quan Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu nữ không tiện nói điều gì, nhưng đích thực là Hạ Hầu tiền bối đã tạ thế nhiều năm.

Bạch Như Băng nói:

- Nếu vậy thì hắc cũng phải chỉ cho ta thấy nơi chôn cất Hạ Hầu Nhất Tu

Thượng Quan Phụng nói:

- Tiền bối, người chết là trăm sự đều hết.

Bạch Như băng cười nhạt nói:

- Cô nương không phải là ta nên tự nhiên không biết được những gì ta phải chịu đựng.

Thượng Quan Phụng lại trầm mặc không nói gì

Bạch Tố Trinh lên tiếng:

- Mẫu thân, chúng ta đi thôi !

Bạch Như Băng gật đầu, nói:

- Đi thì đi, nhưng Trinh nhi để Thượng Quan cô nương làm bạn với người chẳng tốt hơn sao ?

Bạch Tố Trinh nói:

- Tốt thì tốt, nhưng Thượng Quan cô nương ...

Thượng Quan phụng vội nháy mắt, Bạch Tố Trinh gật đầu, nói:

- Tỉ tỉ, muội hiểu, nhưng muội cảm thấy hắc ...

Thượng Quan Phụng liền cắt lời nói:

- Muội muội yên tâm, ta không thể làm chuyện gì sai trái đâu.

Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên, nói:

- Tỉ tỉ đừng dễ dãi tin người, tỉ tỉ không biết hắc.

Thượng Quan Phụng khẩn trương đến độ muốn đậm chân kêu trời, nàng định nói thì đột nhiên nghe Bạch Như Băng bật cười rồi hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy, Trinh nhi ?

Bạch Tố Trinh vội nói:

- Không có gì, mẫu thân, hài nhi chỉ khuyên Thượng Quan tử tử nên đi với chúng ta thôi.

Bạch Như Băng quay sang hỏi

Thượng Quan Phụng:

- Lẽ nào cô nương còn có điều gì khó nói chẳng ?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nàng nói:

- Đúng thế, tiền bối, tiểu nữ không thể không phụ hảo ý của Trinh muội

Bạch Như Băng cười nhạt nói:

- Đã như vậy thì ...

Bạch Tố Trinh vội kêu lên:

- Mẫu thân !

Bạch Như băng quay lại hỏi:

- Thế nào, Trinh nhi ?

Bạch Tố Trinh do dự một lát rồi nói:

- Hài nhi muốn là muốn Thượng Quan tử tử làm bạn với hài nhi.

Thượng Quan Phụng vội nói:

- Muội muội sao muội lại ...

Bạch Như Băng mỉm cười nói:

- Ngốc hài tử, Thượng Quan tử tử của người đã có điều bất đắc dĩ thì người hà tất ...

Bạch Tố Trinh vội lắc đầu, nói:

- Không, không phải mẫu thân không biết đấy thôi

Đột nhiên nàng bế khẩu không nói nữa.

Bạch Như Băng hơi ngạc nhiên, bà hỏi:

- Trinh nhi, rốt cuộc là chuyện gì vậy ?

Bạch Tố Trinh lắc đầu, nói

- Không có gì, hài nhi chỉ lo ...

Bạch Như Băng truy vấn:

- Người lo cái gì ?

Bạch Tố Trinh ấp úng nói:

- Không có gì, mẫu thân.

Bạch Như Băng quay sang hỏi Hiên Viên Cực

- Người có biết là chuyện gì không ?

Hiên Viên Cực rùng mình lão cúi người, nói:

- Bẩm phu nhân, thuộc hạ biết nhưng thật không dám nói.

Bạch Như Băng nhượng mảy, nói:

- Đã có ta làm chủ ở đây, người nói đi ?

Hiên Viên Cực "vâng" một tiếng nhưng vẫn chưa dám nói.

Chợt nghe Thân Chính Nghĩa nói:

- Thượng Quan cô nương, tại hạ thấy cô nương nên đi theo Bạch tiên bối thôi

Thượng Quan Phụng cảm thấy bất ngờ. Nàng ngớ người một lúc rồi hỏi lại:

- Các hạ nói cái gì ? Bảo ta ...

Thân Chính Nghĩa cười cười nói:

- Tại hạ nói cô nương nên đi với Bạch tiên bối

Thượng Quan Phụng vô cùng ngạc nhiên nói:

- Sao các hạ ...

Thân Chính Nghĩa lại cắt lời, chàng nói:

- Cô nương, Mạt Lãng Quan là đất thị phi nguy cơ rình rập tứ phía, tại hạ tự lượng không đủ sức bảo vệ cô nương, nếu cô nương đi với Bạch tiên bối thì không gì an toàn bằng.

Bạch Tố Trinh xen vào:

- Thượng Quan tử tử, hấn đã ...

Thân Chính Nghĩa cung thủ, nói với Bạch Như Băng:

- Tại hạ có chút thỉnh cầu, mong Bạch tiên bối đồng ý cho.

Bạch Như Băng mỉm cười nói:

- Người nói đi.

Thân Chính Nghĩa nói:

- Tại hạ có vài lời riêng tư muốn nói với Thượng cô nương

Bạch Như Băng thản nhiên nói:

- Mời người cứ tự nhiên, ta không dám ngăn cản.

- Đa tạ tiên bối !

Thân chính Nghĩa quay sang nói với Thượng Quan Phụng:

- Thượng Quan cô nương mời theo tại hạ !

Nói đoạn, chàng cất bước đi ra ngoài. Thượng Quan Phụng hồi hộp trong lòng, nhưng nàng cũng vội vàng theo sau.

Thân Chính Nghĩa đưa Thượng Quan Phụng ra tới đường quan đạo, cách tửu quá chừng mười trượng thì dừng bước.

Chàng chờ Thượng Quan Phụng đến gần rồi mới khẽ nói:

- Phụng muội ?

Song mục Thượng Quan Phụng long lanh ngấn lệ, nàng nói qua tiếng nấc.

- Lam ca, quả nhiên là chàng rồi.

Hạ Hầu Lam vội nói:

- Phụng muội, bình tĩnh một chút nghe ta nói đây, chuyện đến nước này thì chẳng còn biện pháp gì khác, nàng đành đi với Bạch Như Băng thôi, ta phải tìm tên thất phu Kim Ngọc Dung

Thượng Quan Phụng nói:

- Lam ca, tại sao chàng phải làm thế ?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Phụng muội nên biết rằng, trên phương diện công lực, ta còn kém Bạch Như Băng đôi chút, bà ta lại có Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì bên cạnh, một khi Hiên Viên Cực nói ra ta là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thì hậu quả khó lường. Vả lại ta phải tìm Kim Ngọc Dung nên không thể toàn tâm toàn lực chiếu cố cho nàng, nàng đi với bà ta là một giải pháp an toàn nhất.

Thượng "Quan Phụng nói:

- Nhưng ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Phụng muội đừng quá lo sợ, đã có Bạch Tố Trinh thì ta đoán chắc là Bạch Như Băng không thể làm gì nàng đâu. Ta biết sau chuyện này nàng cũng khó thoát thân nhưng đây là ngộ biến tòng quyền, nàng nói ...

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:

- Được rồi, muội nghe theo Lam ca vậy, nhưng khi nào ...

Hạ Hầu Lam nói:

- Phụng muội, vì đại thù, ta và nàng không thể không nhẫn nhục, thời gian sẽ không quá lâu đâu, một khi thu thập được Kim Ngọc Dung, phục được thù rửa được hận thì chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Thượng Quan Phụng muốn nhỏ lệ nhưng nàng cố gắng kiềm chế, nàng nói:

- Có một chuyện muội muốn nói Lam ca biết, Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương là hậu nhân của Hạ Hầu tiên bối.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói

- Ta biết tất cả rồi, nhưng Phụng muội, cơ trí của tên thất phu Kim Ngọc Dung quá cao, lão ta đã khiến vị nghĩa muội của ta tin lão là phụ thân của nàng.

Thượng Quan Phụng kinh ngạc nói:

- Lam ca, chuyện này sao có thể ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Ta bắt được người của Kim Ngọc Dung và khai thác mọi chuyện từ tên này, Phụng muội, chiếc túi gấm đựng chim bồ câu đưa thư mà nghĩa muội của ta tặng cho nàng có ở đây không ?

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi lại:

- Lam ca hỏi chuyện này làm gì ?

Hạ Hầu tam nói:

- Phụng muội không biết đấy thôi, nghĩa muội của ta đã giấu nửa trang Tàng Chân Đồ trong túi gấm đó, cô ta sợ kim Ngọc Dung sẽ tìm ...

Thượng Quan Phụng "à" một tiếng rồi nói:

- Thảo nào cô ta lưu ý muội hai lần.

Bỗng nhiên nàng bế khẩu, mặt biến sắc

- Hạ Hầu Lam vội hỏi:

- Phụng muội, sao thế ?

Thượng Quan Phụng vội nói:

- Lam ca, muội đã tặng túi gấm cho người khác rồi, làm thế nào bây giờ.

Hạ Hầu Lam chấn động toàn thân, chàng nói:

- Phụng muội, nàng tặng nó cho ai ?

Thượng Quan Phụng nói:

- Muội tặng nó cho một cô đào múa hát trong Đông Lai khách điểm tại Câu Cốc, vì muội thích sự thông tuệ của tiểu cô nương này:

Hạ Hầu Lam thở dài nói:

- Chuyện đến nước này thì còn làm thế nào nữa, không chừng ta phải đi Câu Cốc chẳng, sợ dĩ Kim Ngọc Dung giả danh ta xuất hiện ở nơi này là muốn dụ nàng mang chiếc túi gấm đó đến để lão ta đòi lại. Bây giờ Phụng muội đã tặng cho người khác nhưng cũng còn tốt hơn là rơi vào tay Kim Ngọc Dung.

Thượng Quan Phụng hỏi:

- Lam ca định sẽ đi tìm như thế nào ?

Hạ Hầu Lam không trả lời mà hỏi:

- Phụng muội có biết tên họ cô đào đó không ?

- Cô ta họ Lý.

- Đã có họ thì ta sẽ đến đó hỏi thăm, việc tìm cô ta không phải chuyện khó

- Vạn nhất nếu tìm không được thì sao ?

- Đành phải đi bước nào hay bước đó, tìm được là tốt nhất; vạn nhất tìm không được thì cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ cần đừng rơi vào tay bọn võ lâm bại hoại là được.

Thượng Quan Phụng nói:

- Những người khác không biết thì điều đó là không thể rồi, muội chỉ lo vạn nhất chiếc túi gấm đó bị hủy.

Hạ Hầu Lam nói:

- Bất kỳ người nào cũng đừng mong tái hợp Tàng Chân Đồ, nếu bị hủy thì càng tốt chứ sao, có gì đáng tiếc đâu ? Vì một trang Tàng Chân Đồ mà trong võ lâm đổ máu đã quá đủ rồi.

Thượng Quan Phụng mặc nhiên không nói

Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:

- Đúng rồi, Phụng muội, nàng có thấy vi nghĩa đệ của ta ở chỗ Kim Ngọc Dung không ?

Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói:

- Không, muội chỉ thấy Uyển Nhược cô nương, cô ta cũng không nói với muội về chuyện đó.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Sao lại không thấy nhỉ, sao cô ta lại không nói với muội nhỉ ?

Chợt nghe Bạch Tố Trinh gọi:

- Thượng Quan tử tử, nói xong chưa ? Gia mẫu phải đi rồi !

Thượng Quan Phụng vội đáp:

- Muội muội, xong ngay thôi !

Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Phụng muội, mau qua đó đi, có gì ngày khác chúng ta gặp lại sẽ nói.

Hai mắt của Thượng Quan Phụng hơi đỏ nàng nói:

- Lam ca, không biết ngày nào mới có thể ...

Hạ Hầu Lam nhỏ nhẹ nói:

- Phụng muội, không quá lâu đâu, chẳng phải ta vừa nói rồi sao, vì đại thù nên chúng ta đều phải nhẫn nhục, vả lại bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp lại trên giang hồ, Phụng muội hà tất ...

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:

- Thôi được Lam ca, muội đi nhé ...

Hạ Hầu Lam nói:

- Phụng muội nhớ bảo trọng, vạn nhất gặp Kim Ngọc Dung.

Thượng Quan Phụng nói:

- Muội biết phải nói thế nào rồi, Lam ca cũng khá bảo trọng nhé.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Đa tạ Phụng muội, đừng để Bạch Như Băng nghi ngờ nhé

Thượng Quan Phụng gật đầu gượng cười đoạn nàng quay người đi về phía bọn Bạch Như Băng vốn đã ra khỏi tử quán

Hạ Hầu Lam cảm thấy trong lòng rất khó chịu, chàng đứng nhìn theo hình bóng Thượng Quan Phụng dần xa mà song mục thất thần, vẻ mặt đầy thương cảm.

Hồi lâu sau, chàng mới định thần rồi cất bước đi vào tử quán, nhưng vừa tới cửa thì gặp phải Liễu Thái Hư và Mạc Doãn Văn sánh vai bước ra.

Hiển nhiên hai lão này cho rằng Thân Chính Nghĩa đã đi rồi, nhưng chẳng ngờ Thân Chính Nghĩa lại quay vào, vì thế cả hai kinh ngạc lui bước vào trong.

Liễu Thái Hư vội nói:

- Các hạ, người định ...

Hạ Hầu Lam cười một cách khinh bỉ và đưa hai tay ra, nói:

- Lão thấy hai tay tại hạ có sạch sẽ không ?

Liễu Thái Hư vội gật đầu, nói:

- Sạch sẽ, rất sạch sẽ !

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Vậy thì tại hạ không muốn làm cho nó bẩn, nhị vị, mời !

Liễu Thái Hư gượng cười, nói:

- Các hạ không hổ là một nhân vật anh hùng

Nói đoạn, lão kéo Mạc Doãn Văn lách qua người Hạ Hầu Lam mà đi, thần thái đầy vẻ sợ sệt khúm núm.

Vừa qua khỏi cửa thì hai lão phóng bước mà chạy như có ma đuổi rượt phía sau, hận là phụ mẫu không sinh thêm hai chân nữa để chạy cho nhanh

Hạ Hầu Lam lắc đầu rồi cất bước vào trong, nhưng vừa đặt bước vào thì có một người từ trong mấy chục võ lâm quần hào vội vàng chạy ra.

Đó là một hắc y hán tử, gã trông thấy Hạ Hầu Lam thì biến sắc, nhất thời bước chậm lại và quay mắt sang hướng khác mà đi.

Hạ Hầu Lam chợt động linh cơ, chàng mỉm cười rồi quay người đi ra, không vào tử quán nữa.

Dường như hắc ý hán tử đánh rơi vật gì, đang đi thì đột nhiên gã khom lưng mò dưới đất, và sau khi đứng lên thì gã phóng bước chạy như bay

Chạy hơn trăm trượng về phía đông thì đến cửa khẩu Mạt Lăng Quan, hắc y hán tử không vượt la ngoài mà lách qua một bên rồi leo lên bức tường cao hơn trượng, sau đó bò trên tường thành mà đi.

Một lát sau, gã đã bò hết bờ tường, trước mắt đã đến cuối tường, đây là một nơi hoang dã đầy cỏ dại.

Nhìn ra xa một chút là một con suối nhỏ, bên cạnh suối là một cánh rừng không lớn lắm.

Hắc y hán tử nhìn tứ phía rồi tung người vượt suối sau đó chạy bổ nhào vào cánh rừng.

Giữa rừng có một khoảng đất trống, trên khoảng đất trống có một ngôi nhà tranh nhỏ mới cất, ngôi nhà chỉ có một gian, không có cửa sổ mà chỉ có một cửa chính đóng kín.

Bóng người thấp thoáng, hắc y hán tử hạ bước xuống trước ngôi nhà tranh, đoạn cúi người cung kính nói:

- Bẩm lão chủ nhân, thuộc hạ đến phụng mệnh

Cửa ngôi nhà tranh bật mở, hai hắc y nhân mang trường kiếm bước ra trước, sau đó là một hắc y lão nhân gầy gầy bước ra theo.

Lão này my dài mắt nhỏ diện mục thâm trầm, chính là Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung

Kim Ngọc Dung lạnh lùng khoát tay, lão vừa định nói thì đột nhiên biến sắc rồi cười nhạt, nói:

- Thế nào, người còn mời khách nhân để cho ta nữa à ?

Hắc y hán tử sững sờ, ngay lúc đó có một người hạ chân xuống ở phía sau gã chừng một trượng, đó chính là Hạ Hầu Lam.

Chàng cười nhạt nói:

- Kim Ngọc Dung tai mắt của lão cũng không tệ

Hắc y hán tử cả kinh thất sắc, gã bước tới mấy bước rồi quay ngoắt người lại, toàn thân lập tức run bần bật.

Gã sụp quỳ xuống và cất giọng run, run nói:

- Lão chủ nhân khai ân.

Hai hắc y nhân đeo kiếm định tung người tới nhưng bị Kim Ngọc Dung khoát tay ngăn lại, lão ta chăm chú nhìn Hạ Hầu Lam rồi cười cười, nói:

- Các hạ là ...

Hạ Hầu lam lạnh lùng nói:

- Kim Ngọc Dung, cuối cùng thì ta cũng tìm được người, không nhận ra ta sao ?

Kim Ngọc Dung chớp chớp song mục, lão vỗ đầu, nói:

- Xin thứ lỗi lão khiếu mắt kém, không biết các hạ là ...

Hạ Hầu Lam cất lời, nói:

- Ngoài ta ra thì còn ai dám tìm người nữa ?,

Kim Ngọc Dung rung mình, lão vận mục lực nhìn và nói:

- Người không thể là Hạ Hầu Lam

Hạ Hầu Lam nói:

- Người cho rằng còn có người khác sao ?

Kim Ngọc Dung biện sắc, lão nói:

- Dung mạo có thể dịch dung nhưng công lực của người ...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Công lực cũng có thể phục hồi !

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:

- Độc dược mà Hạ Hầu Lam trúng nếu không cố thuốc giải độc của ta thì không thể.

- Đó là do kiến văn của lão nông cạn, trên đời này còn có vật giải độc khác.

- Người lừa được người khác chứ không lừa được ta đâu, các hạ, rốt cuộc người là ai ?

- Ta nhắc đến hai người này thì người có thể biết ngay

- Hai người nào ?

- Cuồng Ngốc Nhị Quái !

Kim Ngọc Dung sững sờ lão nói:

- Thì ra là Đông Phương Sóc và Ngải Trì, sao nào ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Người đã biết hai người này thì cũng nên biết rõ người giải độc cho ta là ai.

Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói:

- Người nói hai lão đó giải độc phục hồi công lực cho người à ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Không sai !

Kim Ngọc Dung cười hì hì nói:

- Hai người đó có thuốc giải ư ... Hai người đó có thuốc giải ư ...

Lão ngưng thần nhìn đối phương rồi nói tiếp:

- Nói vậy người là Hạ Hầu Lam thật à ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Điều này còn có thể giả được sao ?

Kim Ngọc Dung gật đầu mỉm cười nói:

- Nói rất hay, vậy người tìm ta là ...

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Ta cho rằng người hỏi hơi thừa đấy !

Kim Ngọc Dung cười hì hì, nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, ta biết là ta hỏi thừa, ngoài việc muốn lấy mạng ta thì người còn muốn gì nữa, tất nhiên là không thể đến kết giao bằng hữu với ta, hoặc mời ta ăn uống một bữa rồi. Chỉ có điều, người cho rằng người có thể làm gì được ta ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Điều đó phải thử xem rồi hãy nói !

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:

- Được ta cũng muốn thử xem

Lão phát tay rồi nói tiếp:

- Hai người đánh trận này cho ta.

Nói đoạn lão quay người bước vào ngôi nhà tranh.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Kim Ngọc Dung, người còn muốn chạy sao ?

Lời vừa phát thì chàng cũng tung người phóng tới.

Nhưng thân chàng vừa động thì hắc y hán tử đang quỳ dưới đất đột nhiên đứng dậy gã vòng tay đánh ra một loạt ám khí về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam chau mày và phát tay áo, luồng ám khí bay ngược trở lại chẳng trúng một ai khác mà tất cả đều ghim lên người hắc y hán tử.

Gã này kêu thảm một tiếng rồi ngã ngửa ra phía sau lăn lộn đoạn nằm yên bất động.

Sau khi vào ngôi nhà tranh thì Kim Ngọc Dung không có hành động thoát đi, ngược lại lão còn bắc ghế ngồi trước cửa, thái độ thản nhiên dị thường, lão cười cười nói:

- Ba người này đều là tử sĩ của ta, người cần phải giết hết bọn họ, rồi mới có thể tìm đến ta, bằng không thì người phải để lại sinh mạng tại đây thôi.

Sát cơ đột nhiên nổi lên trong người Hạ Hầu Lam, chàng lạnh lùng nói:

- Điều đó là đương nhiên !

Nói đoạn chàng cất bước đi tới.

"Soạt ! Soạt !" hai tiếng, hai hắc y nhân tuốt kiếm khỏi vỏ rồi sải bước đến trước, cùng lúc song kiếm đâm vào trước ngực Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam lui ra sau nửa bước, chờ chiêu thức của hai hắc y nhân thi triển hết, giữa lúc hai gã định biến chiêu thì song thủ của chàng đột nhiên phát ra

"Bình ! Bình !" hai tiếng, huyết tươi bắn ra như tên cùng với tiếng kêu thảm, bất kỳ ai nghe thấy cũng kinh tâm động phách.

Giữa hai hàng chân mày của hai hắc y nhân đều thủng một lỗ, máu tươi từ đó bắn ra, thân hình hai gã đổ nhào xuống rồi nằm yên bất động

Nhất Tàn Chỉ nhất chiêu tử địch.

Trong chớp mắt đã có ba thi thể, chẳng trách thiên hạ gọi chàng là Lạ Thủ Thần Ma

Trên mặt Kim Ngọc Dung hơi có dị sắc nhưng lão vẫn ngồi bất động, lão vỗ tay cười cười rồi nói:

- Khá, khá lắm, rất giống Hạ Hầu Nhất Tu năm xưa

Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói:

- Kim Ngọc Dung, ngươi còn bao nhiêu tử sĩ nữa ?

Kim Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Hết rồi !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi lại:

- Hết rồi ?

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:

- Đối phó với người khác thì ba người này đã quá đủ, đối phó với người thì ba mươi người như thế cũng quá thiếu !

Nói đoạn, lão thán nhiên mỉm cười như không có chuyện gì, không lẽ lão ta đã không quan tâm đến sinh tử ?

Có lẽ là vậy, đại nạn đến nơi, sợ thì có ích gì, hoang mang có ích gì ?

Tuy nói thế nhưng nhất thời Hạ Hầu Lam vẫn không dám vọng động, vì chàng đã hơn một lần lãnh giáo cơ trí cao tuyệt của Kim Ngọc Dung.

Chàng quét mục quang sục tìm tứ phía rồi nói:

- Kim Ngọc Dung, vậy đã đến lượt ngươi rồi đấy !

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:

- Chẳng phải ta luôn tĩnh tọa chờ ngươi sao ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Ngươi vẫn cho rằng ta không làm gì được ngươi chăng ?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:

- Điều đó là đương nhiên, con giun con dế còn muốn sống, huống hồ là con người, người tưởng là ta ngồi đây chờ chết à ? Ta đâu phải hạng người ngốc nghếch như thế ? Vả lại ta vẫn chưa được hưởng phúc tuổi già.

Hạ Hầu Lam nói:

- Có lẽ người còn có chỗ dựa bí mật ?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:

- Người nói đúng rồi ta còn có hai chỗ dựa lớn

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Một chỗ dựa quá ít đối với người à ?

Kim Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Không phải vậy tuy hai chỗ dựa nhưng một chỗ không cần dùng đến.

Hạ Hầu lam nói:

- Sợ rằng hôm nay người phải dùng cả hai đấy !

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:

- Điều đó không nhất định, có thể chỗ dựa thứ nhất đã đủ để ngăn chặn người rồi.

- Có thể nói ra không

- Chỗ dựa này của ta chẳng có gì bí mật mà không thể nói, ngược lại chỗ dựa thứ nhất này không thể không nói ra, vì người còn độc lươn Tư Mã ý trước đây giết sạch ba lão tướng của ta, không nói ra thì đâu thể hù người lui được.

- Thì ra người tự sánh mình với Gia Cát Võ Hầu, vậy thì nói đi, xem thử có hù ta lui được không ?

- Điều đó còn phải xem lòng dạ người thâm độc đến mức nào

Kim Ngọc Dung ngừng một lát rồi chỉ tay ra xung quanh, nói:

- Vừa rồi người đã ngừng thần lục tìm, vậy người có phát hiện dấu tích người nào trong rừng này không ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Không !

- Đúng rồi !

Kim Ngọc Dung gật đầu nói:

- Người chết không tính, ngoài ta ra thì quanh đây không còn một người nào nữa.

Hạ Hầu Lam hỏi:

- Đó là chỗ dựa của người à ?

- Không sai !

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:

- Người ta đều lấy số đông làm chỗ dựa nhưng ta lại lấy sự không người làm chỗ dựa.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Đây là cách nói mới lạ đấy.

Kim Ngọc Dung hỏi:

- Lẽ nào người còn chưa hiểu ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Ta hiểu rồi, người định tiến đưa nghĩa muội của ta chứ gì ?

Kim Ngọc Dung vỗ tay cười lớn, rồi nói:

- Cao minh, cao minh, một lời nói trúng rồi, không hổ là đương thế đệ nhất kỳ tài. Hạ Hầu Lam, con gái của Hạ Hầu Nhất Tu đang ở trong tay ta, người dám động đến ta sao ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đích thị đây là một chỗ dựa hữu lực !

- Đương nhiên ! Đương nhiên !

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:

- Ta đã thấy trước điều đó, nhưng không phải ta đề phòng người mà là đề phòng Bạch Nhữ Băng, vì thế nên ta đưa con gái Hạ Hầu Nhất Tu đi theo, giấu ở một nơi bí mật, mỗi ngày ta liên lạc với nơi đó một lần vào một giờ đã định, nếu đột nhiên mất liên lạc ...

Lão cười hì hì một cách thâm hiểm rồi bế khẩu.

Hạ Hầu Lam nói:

- Đó là chỗ dựa thứ nhất của người ?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:

- Không sai, không sai !

Hạ Hầu ư Lam cười nhạt, nói:

- Nói chỗ dựa thứ hai của người đi ?

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:

- Vừa rồi người nghe ta nói sao, chỗ dựa thứ hai của ta chưa cần dùng, nếu chỗ dựa thứ nhất không dọa lui được người thì mới dùng đến nó, mà đã không dùng thì ta không định tiết lộ.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Chỗ dựa thứ nhất của người không có tác dụng rồi.

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:

- Thế nào, không lẽ người ...

Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu nó có tác dụng thì người không thể thiết kế chỗ dựa thứ hai.

- Không phải vậy !

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:

- Thêm một chỗ dựa thì dù sao cũng an toàn hơn, vả lại ta biết người trời sinh lòng dạ thâm độc nên rất có khả năng người bất kể việc sống chết của con gái Hạ Hầu Nhất Tu.

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Người đoán sai rồi, con gái của ân sư thì có lý nào không đoái hoài, không chiếu cố ?

Kim Ngọc Dung, nói:

- Thế thì chỗ dựa thứ nhất của ta hữu dụng rồi.

Hạ Hầu Lam trừng mắt nhìn đối phương, hai đạo mục quang sắc lạnh như đao kiếm, chàng nói:

- Không, nó không có tác dụng !

Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói:

- Sao lại không có tác dụng ?

- Người có muốn nghe tường tận không ?,

- Đương nhiên là ta muốn nghe !

- Rất đơn giản, ta thu thập người trước, sau đó buộc người dẫn đường.

- Ha ha ...

Kim Ngọc Dung phá lên cười rồi nói:

- Hạ Hầu Lam, đấy là kế sách lưỡng toàn của người à ?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Đúng thế, lẽ nào không thực hiện được ?

Kim Ngọc Dung chậm rãi nói:

- Bây giờ xem ra người không phải là đương thế đệ thất kỳ tài rồi, sao người không thử nghĩ xem, nếu ta dẫn đường cho người thì đó tất là tử lộ, nếu ta không dẫn đường cho người mà người lại không dám làm gì ta, vậy người sẽ làm thế nào ?

Hạ Hầu Lam không nói gì, nhưng hai chân chàng chậm rãi bước tới trước

Kim Ngọc Dung vẫn ngồi bất động, nhưng thần sắc trên mặt lão đã lộ vẻ hoang mang.

Lão vội nói:

- Hạ Hầu Lam, người ...

Hạ Hầu Lam khôn dừng bước chàng cười nhạt, nói:

- Nếu hôm nay ta thả người thì sợ rằng nghĩa mưu của ta sẽ ngộ phải cảnh càng bi thảm hơn.

Nói đến đây thì chàng đã rút ngắn khoảng cách với cửa ngôi nhà tranh còn không đầy một trượng.

Kim Ngọc Dung bật đứng dậy và nói:

- Hạ Hầu Lam, nếu người dám bước qua cửa ngôi nhà này thì người sẽ tan xương nát thịt đấy đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.

Hạ Hầu Lam cười nhạt nói:

- Còn người thì sao ? Đừng quên rằng người cũng đang ở trong ngôi nhà này !

- Ta ư ?

Kim Ngọc Dung thản nhiên cười và nói:

- Ta ta sống mấy mươi năm rồi còn người thì đang trái trẻ, tiên đồ vô hạn phía trước, nếu đi theo một kẻ gần đất xa trời như ta thì người sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi, vả lại một mạng đổi ba thì lẽ nào ta còn so đo ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Còn một mạng nữa là ...

Kim Ngọc Dung nói

- Người quên rồi sao, Hạ Hầu Nhất Tu còn có nhi tử đấy.

Khoảng cách giữa song phương giờ đây còn ba thước, chỉ cần sải một bước là tới.

Thế nhưng Hạ Hầu Lam không sải bước, chàng xuất thủ nhanh như chớp chụp tới

Kim Ngọc Dung kinh hãi lui bước, chiếc ghế ngã nhào, lúc này tai tay áo của lão cũng phát ra, theo đó là hai đạo ô quang bay thẳng vào vách ngôi nhà tranh.

Chỉ nghe ầm ầm hai tiếng nổ, lửa khói xuất hiện, lửa bén tranh khô nên bắt cháy rất nhanh, chớp mắt thế lửa đã ngùn ngụt:

Hạ Hầu Lam tuyệt không ngờ đối phương lại hành động như vậy, chàng vội thu chiêu và tung người ra sau, lúc này ngọn lửa đã phủ toàn bộ, phủ luôn cả kim Ngọc Dung bên trong:

Nhìn lại thì thấy lão ta vẫn thản nhiên, hình như không có ý định thoát ra.

Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần, chàng nói:

- Kim ngọc Dung, người định tự thiêu à ?

Kim Ngọc Dung nghe như không nghe lão vẫn ngẩn người đứng tại chỗ.

Hạ Hầu Lam bất giác kinh ngạc, nói:

- Xem ra người thà tự thiêu chứ không để lọt vào tay ta nhưng ta há để người tự do quyết định ? Bất luận thế nào ta cũng phải tự tay giết người.

Nói đoạn, chàng vung tay ra sau bạt trường kiếm quang lấp lánh rồi xạ vào trong đám lửa.

Đột nhiên nghe tiếng Kim Ngọc Dung kêu thảm, thân hình bay lên rồi rơi xuống đất:

Hạ Hầu Lam nhìn thấy rõ ràng Kim Ngọc Dung đã bị kiếm của chàng đâm xuyên ngực.

Nhưng Hạ Hầu Lam không bỏ đi, chàng vẫn đứng đó nhìn lửa cháy, cũng may ngôi nhà này không to cao, chất liệu phần lớn là tranh khô nên cháy rất nhanh.

Chẳng mấy chốc thì thể lửa yếu dần, toàn bộ ngôi nhà đã biến thành tro bụi.

Hạ Hầu Lam vẫn không yên tâm, chàng không dám tin là Kim Ngọc Dung chịu chết một cách dễ dàng như vậy.

Thế là chàng nhấc trường kiếm lên, gạt than nóng và theo than hồng mà đi vào.

Chàng dùng kiếm rà soát mặt đất để xem bên dưới có địa đạo gì không.

Nhưng địa đạo đâu chẳng thấy mà chỉ thấy một thi thể cháy đen nằm ngang trước mắt, chỉ có duy nhất một thi thể và trước ngực thi thể này có vết kiếm xuyên thấu ra sau.

Thế này thì không sai rồi, đích thị là Kim Ngọc Dung, Kim Ngọc Dung đã thật sự bị trừ diệt.

Đại thù nhiều năm được rửa, trong lòng Hạ Hầu Lam có một thứ cảm giác lâng lâng khó tả

Chàng từ từ quay người rồi chậm rãi cất bước. Nhưng vừa đi được hai bước thì tâm thần chấn động bất giác dừng lại. Bởi lẽ chàng đã nhớ đến lời hứa với Cuồng Ngốc Nhị Quái. Chàng đã hứa với hai lão quái này là không gia hại đến tính mạng của Kim Ngọc Dung, chỉ phế võ công của lão ta rồi giao cho người của Ôn Nhu Cung. Cũng nhờ lời hứa này mà chàng được Cuồng Ngốc Nhị Quái giúp đỡ, phục hồi toàn thân công lực, nếu không thì e rằng cả đời chỉ lo trốn tránh Kim Ngọc Dung !

Chuyện xảy ra thế này thì bây giờ chàng lấy cái gì giao cho người của Ôn Nhu Cung ? Há không phải là tự nuốt lời hứa, hủy tín ước sao ? Làm sao ăn nói với Cuồng Ngốc Nhị Quái đây ?

Đúng rồi, Kim Ngọc Dung chết là do lão dẫn hỏa tự thiêu, dù không có nhát kiếm trước ngực thì lão ta cũng không sống được, như vậy không thể nào nói Hạ Hầu Lam tự nuốt lời hứa, hủy tín ước.

Nhưng Cuồng Ngốc Nhị Quái từng nói, chỉ cần chàng bắt được Kim Ngọc Dung thì người của Ôn Nhu Cung cũng sẽ lập tức xuất hiện.

Còn bây giờ thì sao ? Sao không thấy người của Ôn Nhu Cung đến ?

Chàng vốn không tin chuyện thần bí huyền ảo như thế, người của Ôn Nhu Cung lại không phải là thần tiên thì làm sao có thể tính toán chuẩn xác như vậy ?

Nghĩ thế và lòng chàng nhẹ nhõm, chân lại cất bước đi tiếp.

Kim Ngọc Dung đã đền tội, đại thù đã được rửa, hai chuyện còn lại là tìm tung tích Đồng Uyển Nhược và thu hồi nửa trang Tàng Chân Đồ.

Chuyện sau đã có manh mối tìm nên cũng chẳng vội. Còn chuyện trước chẳng khác mò kim đáy bể, mà lại không thể chậm trễ, nếu thật như lời

Kim Ngọc Dung nói thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nghĩ đến đây, toàn thân Hạ Hầu Lam bất giác xuất mồ hôi lạnh, không rét mà run. Nhưng bất luận thế nào cũng phải tìm, thế là chàng đề khí định tung người phóng đi.

Đột nhiên có một tiếng người rên khe khẽ truyền nhập vào tai. Hạ Hầu Lam sững người đứng lại, chàng quét mục quang nhìn qua thì thấy hắc y hán tử bị trúng ám khí đã chết trước đó, bây giờ lại đang động đậy

Tâm cơ chợt động, Hạ Hầu Lam vui mừng lướt tới chàng lật thân hình hắc y hán tử nằm nghiêng lại rồi ấn tâm chưởng vào giữa lưng gã mà truyền chân lực

Thân hình hắc y hán tử rung động một lúc, gã từ từ mở mắt ra, trên mặt đầy vết thương, da thịt tím bầm, song mục thất thần, trông rất hãi người

Gã trông thấy Hạ Hầu Lam thì kinh hoảng muốn vùng vẫy bỏ chạy, nhưng lực bất tòng tâm nên đành nằm yên trở lại.

Hạ Hầu Lam vội nói:

- Nếu người muốn sống thêm một lúc nữa thì đừng động.

Đã là con người thì ai cũng muốn sống, chỉ có thể sống trong giây lát, do vậy nên hắc y hán tử ngoan ngoãn nghe lời.

Hạ Hầu lam nói:

- Có câu "người sắp chết lời nói cũng lương thiện", người nên làm chuyện tốt trước khi chết để chuộc lại tội lỗi cả đời người, nói cho ta biết Đồng cô nương đang ở đâu ?

Hắc y hán tử không nói.

Hạ Hầu Lanh lại nói:

- Kim Ngọc Dung đã chết, người chỉ còn hơi thở cuối cùng mà cũng nhẫn tâm để một nữ tử yếu đuối bị sát hại sao ? Người cũng có huynh đệ tử muội ...

Hắc y hán tử rùng mình.

Hạ Hầu Lam vội nói tiếp:

- Nói đi, đừng mang theo lương tâm bất an xuống suối vàng.

Hắc y hán tử máy môi, dường như gã cố gắng vận tàn lực để nói nhưng Hạ Hầu Lam chỉ nghe được hai tiếng rất khẽ:

- Câu ... Cốc ...

Hắc y hán tử nhắm mắt, ngoẹo đầu sang một bên rồi bất động.

Hạ Hầu Lam nghe hai tiếng này thì bất giác rùng mình, chàng thâm nghĩ:

"Câu Cốc ? Không lẽ Kim Ngọc Dung đã biết ?"

Chàng lại xoay chuyển ý nghĩ

"Không đúng, nếu Kim Ngọc Dung đã biết thì làm sao lão ta có thể không ở lại nơi đó ?"

Nghĩ đến đây thì lòng chàng nhẹ nhõm, xem như đã có manh mối, Câu Cốc tuy rộng lớn nhưng cũng nhỏ hơn biển người bao la. Có hai chữ này cũng khá hơn là không có gì. Lại khéo trùng hợp là hai chuyện cùng chung một đường.

Hạ Hầu Lam nhìn hắc hán tử lần cuối và nói:

- Đa tạ người, các hạ, có câu này thì đủ để người chuộc tội rồi.

Lời chưa dứt thì chàng đã tung người xuyên qua rừng cây mà đi. Mặt trời gác núi, tà dương tịch bóng.

Cùng thời điểm này, tại một ngư thôn gần Thạch Cửu Hồ, có bốn năm ngư dân đang vác lưới và mang cá về nhà. Bỗng nhiên ở phía đường ngược lại có hai bóng người xuất hiện, đó là hai lão nhân một mặc hắc y, một mặc bạch bào. Hắc y lão nhân có thân hình cao to, mắt tròn, râu quạu nón, tướng mạo uy mãnh kinh người. Thân hình bạch bào lão nhân hơi gầy, mắt lõm sâu, diện mục có vẻ thâm trầm.

Hai lão này bước đi nhanh dị thường, khi đến gần bọn ngư dân thì hắc y lão nhân khoát tay, nói:

- Đây, các người dừng lại một lát

Bọn ngư dân ngạc nhiên dừng bước trong đó có một vị trung niên ngư dân lên tiếng hỏi:

- Nhị vị khách quan định ...

Hắc y lão nhân xẵng giọng:

- Mua cá, có cá tươi không ?

Thì ra hai lão nhân này muốn mua cá vậy mà khiến bọn ngư dân một phen khiếp vía kinh hồn.

Trung niên ngư dân vội nói:

- Có, có tất cả đều là cá mới đánh được.

Y đặt giỏ cá xuống và nói tiếp:

- Khách quan nghe thấy đấy, cá vẫn còn quẫy từng từng trong giỏ, khách quan cần bao nhiêu

Hắc y lão nhân gật đầu, nói:

- Thế thì tốt, ta cần một con.

- Một con ?

Trung niên ngư dân hỏi lại với vẻ ngạc nhiên.

- Không sai một con !

Hắc y lão nhân trừng mắt, nói:

- Thế nào, chê ít không bán chẳng ?

Trung niên ngư dân vội nói:

- Không ... không, ít cũng bán ... ít cũng bán

- Bán thì tốt !

Hắc y lão nhân nói:

- Lựa cho ta một con ba tấc

Trung niên ngư dân ngớ người, y nhìn qua bọn ngư dân trai tráng, rồi quay sang hắc y lão nhân, lắc đầu nói:

- Ba tấc ư ? Khách quan, e rằng không có.

- Cái gì ?

Hắc y lão nhân trừng mắt, nói:

- Ngay cả cá ba tấc mà cũng không có sao ?

Trung niên ngư dân vội nói:

- Khách quan không biết đấy thôi, cá ở Thạch Cửu Hồ lớn nhất cũng không quá hai tấc.

- Ta không tin !

Hắc y lão nhân vừa lắc đầu vừa khoát tay, nói:

- Các người đổ hết các giỏ cá ra đất cho ta lựa.

Bọn ngư dân ngần người, trung niên ngư dân do dự một lát rồi nói:

- Xin lỗi, khách quan, không có cá ba tấc đâu, mời đến chỗ khác mua vậy

Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói:

- Ta nói là muốn mua cá ba tấc, bọn các người dám ...

Lời chưa dứt thì đột nhiên có một giọng khàn lão và khá lạnh lùng từ xa truyền tới:

- Ai muốn mua cá ba tấc đó lão thân ta có đây

Mọi người nhìn về phía phát ra giọng nói thì thấy có ba người đang đi tới đi đầu là một phụ nhân vừa gầy vừa đen, phía sau là một hắc y thiếu nữ xinh đẹp và một hắc y thiếu niên tuấn tú.

Hắc y lão nhân quét hai đạo hàn quang nhìn ba người kia rồi nói:

- Lão thái bà, người có cá ba tấc à ?

Lão phụ nhân không trả lời mà phất tay nói với bọn ngư dân:

- Các người đi đi, cuộc mua bán này để lão thân thực hiện.

Bọn ngư dân nghe vậy thì vui mừng khôn tả, tất cả đều vội vàng vác lưới mang cá mà đi.

Hắc y lão nhân nhìn chăm chú lão phụ nhân rồi hỏi lại:

- Lão thái bà, người có cá ba tấc chẳng ?

Lão phụ nhân lạnh lùng gật đầu, nói:

- Không sai, ngay cả cá sáu tấc lão thân cũng có, người cần không ?

Hắc y lão nhân lắc đầu, nói:

- Không cần, ta chỉ cần cá ba tấc là đủ rồi.

Lão đưa tay tới trước và nói tiếp:

- Lấy cá đi !

Lão phụ nhân nói:

- Có thể, cá của ta không luận cân luận tấc người mua được không ?

Hắc y lão nhân nói:

- Lão thái bà, người luận thước luận trượng cũng được, nhưng nói xem, bao nhiêu tiền một tấc ?

Lão phụ nhân quay sang nói với hắc y thiếu niên:

- Ngọc nhi, cá của chúng ta bán năm trăm lạng một tấc, ba tấc là bao nhiêu, người tính giúp lão thân xem ?

Hắc y thiếu niên liền nói:

- Tổng cộng là một ngàn năm trăm lạng

Lão phụ nhân gật đầu nói:

- Thế thì tốt, lão đầu, chúng ta tiền trao cháo múc thôi !

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Lão bà bà, người dám hí lộng lão phu à, lão phu cũng muốn xem thử người là ...

Hắc y thiếu niên liền nói:

- Người này nói năng bắn thủ quá, có muốn ta đánh gãy mấy cái răng chó của lão không ?

Lão phụ nhân cười hì hì, nói:

- Chửi hay lắm, không cần người, đã có ta

- Tiểu cầu !

Hắc y lão nhân quát:

- Lão phu thu thập người trước rồi hãy tính sổ với lão bà này.

Lão sai bước tới trước rồi xuất hữu thủ chụp vào giữa ngực hắc y thiếu niên.

Lão phụ nhân cười nhạt, nói:

- Đồ thứ cậy thế hiếp người, lão thân ta xem thử người có được bao nhiêu tài nghệ ?

Vừa nói bà vừa phát đơn chưởng vỗ ra.

"Bình !" một tiếng khê vang lên, thân hình cao to của hắc y lão nhân chấn động rồi bị bức lui ra sau ba bốn bước.

Hắc y thiếu niên vỗ tay reo cười rồi nói:

- Sa nương, Tì Bà Thủ hay lắm, lão ta giống như người giấy.

Hắc y lão nhân biến sắc, song mục lộ sát cơ, lão cười nhạt nói:

- Được, được, lão phu thử lần nữa.

Lão phụ nhân lạnh lùng nói:

- Hiên Viên Cực, thì ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Hắc y lão nhân rùng mình, lão đổi giọng nói:

- Lão thái bà, người biết lão phu à ?

Lão phụ nhân cười nhạt, nói:

- Lão thân không những biết người mà còn biết cả Lãnh Thiên trì.

Bạch bào lão nhân rùng mình, Hiên Viên Cực ngạc nhiên hỏi:

- Lão thái bà, người là ...

Lão phụ nhân cắt lời, nói:

- Ba chữ Tì Bà Thủ lọt vào tai mà vẫn không nhớ lão thân là ai, Hiên Viên Cực, người đã sống uống phí mấy mươi năm rồi và cũng uống phí mấy mươi năm hành tẩu giang hồ rồi.

Hiên Viên Cực vừa chau mày thì chợt nghe bạch bào lão nhân - Lãnh Thiên Trì nói:

- Lão thái bà là Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa Sa ...

Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói:

- Lãnh Thiên Trì, xem ra người cũng không đến nỗi sống uống phí mấy mươi năm.

Hiên Viên Cực kinh ngạc song mục tròn xoe, lão lui một bước rồi kêu thất thanh:

- Người ... người ... là Sa ...

Sa Ngũ Nương lạnh lùng gật đầu, nói:

- Hiên Viên Cực, bây giờ người biết thì cũng chưa quá muộn đâu.

Hiên Viên Cực vội cười hì hì và cung thủ hành lễ, đoạn nói:

- Sa bà bà, Hiên Viên Cực có mắt không trông, không biết cố nhân năm xưa lại tái xuất giang hồ, có chỗ nào thất lễ mạo phạm, mong Sa bà bà bỏ qua cho.

Hắc y thiếu niên Hoa Ngọc cười ha ha rồi nói:

- Sa nương, sao vị này trước kiêu ngạo, sao lại cung kính như ư thế ?

Sa Ngũ Nương khoát tay, nói

- Đủ rồi, Ngọc nhi.

Hiên Viên Cực nhìn qua Hoa Ngọc và nói:

- Sa bà bà, vị tiểu huynh đệ này là ...

Sa Ngũ Nương giới thiệu:

- Đây là thiếu chủ nhân và cô nương của lão nhân ta

Hiên Viên Cực ngạc nhiên nói:

- Cái gì ? Sa bà bà có chủ nhân bao giờ vậy ?

Sa Ngũ Nương thản nhiên cười nói:

- Với thân phận nam bắc lưỡng đạo ma đầu của người và Lãnh lão mà còn cúi đầu nghe lệnh người ta, thì việc lão thân có chủ nhân, có gì hy hữu đâu ?

Hiên Viên Cực hơi đỏ mặt, lão nói:

- Sa bà bà, trước mắt bà bà thì Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đâu dám luận đến thân phận

Sa Ngũ Nương nói:

- Đừng vỗ mông ngựa, lão thân ta mềm cứng gì cũng không ăn đâu

Hiên Viên Cực gượng cười nói:

- Sa bà bà, chủ nhân của bọn tại hạ là La Sát phu nhân, Bạch ...

Sa Ngũ Nương cất lời, nói:

- Ta biết là Bạch Như Băng, nhưng tên tuổi của vị chủ nhân ta cũng không kém, nói ra có lẽ là chỗ lảng giềng với Lãnh lão đầu, đó là chủ nhân của Tị Trần Sơn Trang.

Lãnh Thiên Trì ngạc nhiên nói:

- Sa bà bà, không lẽ là Thần Châu Nhất Kiếm Hoa ...

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:

- Lãnh lão đầu là lảng giềng nên quả nhiên có khác

Hiên Viên Cực vội cung thủ chào Hoa Anh và Hoa Ngọc rồi nói:

- Lão phu không biết nhị vị là lệnh ái và lệnh lang của Hoa Thần kiếm, nếu có chỗ nào đắc tội

Hoa Ngọc cất lời nói:

- Đắc tội với bọn tại hạ thì không sao, nhưng xin giáo chủ lần sau chớ bắt nạt ngư dân lương thiện nữa.

Sa Ngũ Nương lạnh lùng "hừ" một tiếng Hiên Viên Cực đỏ mặt, lão vội nói:

- Sa bà bà, Hiên Viên Cực phụng mệnh phu nhân đến đây mua cá, nhất thời nóng nảy ...

Sa Ngũ Nương nói:

- Cũng may là chỉ nóng nảy nhất thời, nếu động đến hung tính sát tâm thì sợ rằng bọn ngư dân lương thiện kia đã toi mạng rồi, chờ lát nữa gặp Bạch phu nhân, lão thân ta hỏi thử

Hiên Viên Cực kinh hoảng vội nói:

- Lão bà bà, niệm tình năm xưa ...

Sa Ngũ Nương lạnh lùng quát:

- Nếu lão thân ta không niệm tình cố cựu năm xưa thì vừa rồi đâu thể vận năm thành thân lực vào Tì Bà Thủ, Hiên Viên Cực, Bạch phu nhân đang ở đâu ?

Hiên Viên Cực nhăn mặt, lão nói:

- Lão bà bà, ngàn lần không phải, vạn lần không phải, tất cả là do Hiên Viên Cực này không phải.

Hoa Ngọc bật cười, nói:

- Giáo chủ chớ khẩn trương, Sa nương của tại hạ tìm Bạch phu nhân là vì chuyện khác, không phải muốn tố cáo lão đâu, xin lão yên tâm

Hiên Viên Cực bán tín bán nghi, lão nhìn qua Sa Ngũ Nương mà lòng phập phồng hồi hộp.

Sa Ngũ Nương lạnh lùng nói:

- Lão thân ta không phải là hạng người đó, nếu thế thì lão thân đã trừng trị người một trận rồi tìm Bạch phu nhân sau, ta không cho rằng Bạch phu nhân che chở cho người, chỉ cần sau này người chớ nóng nảy vô cớ là được rồi.

Hiên Viên Cực nhẹ người, lão vội nói:

- Đa tạ lão bà bà, thế lão bà bà định gặp phu nhân là ...

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói:

- Hiên Viên Cực, người có thể làm chủ chuyện của Bạch phu nhân sao ?

Hiên Viên Cực gượng cười, nói:

- Vậy thì mời lão bà ba theo tại hạ.

Nói đoạn, lão cùng Lãnh Thiên Trì quay người đi trước dẫn đường.

Sa Ngũ Nương kéo Hoa Anh, Hoa Ngọc và nói:

- Đi, chúng ta đi gặp La Sát phu nhân thôi !

-- o O o --